

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 13 december 2011 in zaak
nrs. 11/37176 en 11/37175 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 november 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 december 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 december 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. G. van der Wiel, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Wiel
lid van de enkelvoudige kamer

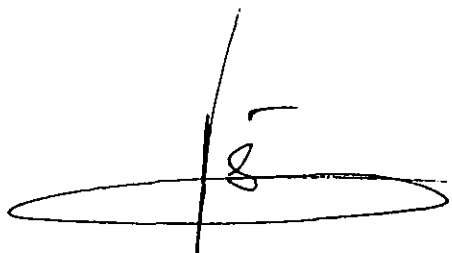
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 maart 2012

418-722.

Verzonden: 30 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Voorzieningenrechter

Reg.nr.: AWB 11/37176 (verzoek) en AWB 11/37175 (beroep)

Uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening, tevens uitspraak in de hoofdzaak, in het geding tussen:

geboren op
van Soedanese nationaliteit,
V-nummer:
verzoeker/eiser (hierna: eiser),
gemachtigde: mr. M.M. Polman, advocaat te Rotterdam,

en

de Minister voor Immigratie en Asiel
verweerder,
gemachtigde: mr. M.A. Vonk, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Op 9 november 2011 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 17 november 2011 heeft verweerder in het aanmeldcentrum de aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 17 november 2011 is daartegen beroep ingesteld. Eiser mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 17 november 2011 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

Het verzoek is behandeld ter zitting van 6 december 2011, waar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen

aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak. Van deze bevoegdheid wordt in dit geval gebruik gemaakt.

2.2 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).

2.3 Verweerder heeft de autoriteiten van Italië op 25 oktober 2011 verzocht om eiser terug te nemen op de voet van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van Vo 343/2003. Italië heeft niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek. Op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van Vo 343/2003 staat dit gelijk met aanvaarding van het terugnameverzoek.

2.4 De stelling van eiser dat niet vaststaat dat hij in Italië een asielaanvraag heeft ingediend wordt door de voorzieningenrechter niet aannemelijk geacht. Uit het resultaat van het onderzoek in het Eurodac-systeem blijkt dat eiser een asielaanvraag heeft ingediend. De voorzieningenrechter verwijst hierbij naar artikel 2, derde lid, van Verordening (EG) 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, waarin is aangegeven dat gegevens van asielzoekers worden aangeduid met een "1", zoals ook in het resultaat van het onderzoek naar de vingerafdrukken van eiser staat vermeld bij de datum 11 augustus 2008. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat niet van de betrouwbaarheid van deze registratie mocht worden uitgegaan. Eisers betoog dat verweerder aan de hand van de door eiser gegeven informatie had moeten onderzoeken of de asielaanvraag dan wel de asielprocedure daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en dat verweerder, door dit na te laten, in strijd heeft gehandeld met artikel 8 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), slaagt – gezien het bovenstaande – niet.

2.5 Gelet op het bovenstaande is Italië in beginsel verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van eiser.

Ingevolge artikel 3, tweede lid, van Vo 343/2003, voor zover thans van belang, kan verweerder, in afwijking van het eerste lid, een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Volgens het door verweerder ter zake gevoerde beleid in paragraaf C3/2.3.6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) wordt van de mogelijkheid het asielerzoek zelf te behandelen terughoudend gebruik gemaakt.

Volgens paragraaf C3/2.3.6.2 van de Vc 2000 gaat verweerder er op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten principale vanuit dat de lidstaten de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) naleven, tenzij er concrete aanwijzingen zijn dat het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen zijn internationale verplichtingen niet nakomt.

Het is in dat geval volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) aan eiser om aannemelijk te maken dat zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging door Italië van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd (zie onder meer een uitspraak van de Afdeling van 3 november 2009 (LJN: BK2255)). Eerst indien hij daarin is geslaagd, kan verweerder niet langer volstaan met een algemeen beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is het aan hem om concreet te weerleggen dat eiser bedoelde risico's loopt.

2.6 Eiser heeft aangevoerd dat verweerder in zijn geval niet mocht uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, zodat verweerder toepassing had moeten geven aan het bepaalde in artikel 3, tweede lid, van Vo 343/2003. Volgens eiser is hij in Italië nimmer gehoord over zijn asielmotieven. De asielprocedure in Italië is volgens eiser niet zorgvuldig en volgens hem bestaat aldaar geen mogelijkheid tot het instellen van beroep. Tevens heeft eiser aangevoerd dat in Italië niet of nauwelijks toegang bestaat tot medische en juridische voorzieningen. Overdracht aan Italië zou schending betekenen van het bepaalde in artikel 3 en artikel 13 van het EVRM en het bepaalde in Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: Opvangrichtlijn) en de Procedurerichtlijn, aldus eiser. Ter onderbouwing van zijn betoog heeft eiser in beroep verwezen naar de volgende stukken:

1. het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland (zaak nr. 30696/09, LJN: BP4356) en de conclusie van de Advocaat-Generaal bij dit arrest;
2. het rapport van Pro Asyl van maart 2011;
3. het rapport van de Norwegian Organization for Asylum Seekers (hierna: NOAS) van april 2011;
4. het rapport 'Asylum procedure and reception conditions in Italy' van mei 2011 van de Schweizerische Flüchtlingshilfe;
5. de uitspraak van de Afdeling van 11 november 2011 (zaak nr. 201007173/1, www.raadvanstate.nl);
6. de brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 11 oktober 2011;
7. het rapport van Thomas Hammarberg, commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, van 7 september 2011;
8. de door de President van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) toegewezen interim measure van 7 september 2011.

2.7 Verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen dat kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij verweerder heeft verwezen naar drie uitspraken van de Afdeling van 14 juli 2011 (zaak nr. 2010027961/1, 201007479/1 en 201009278/1; www.raadvanstate.nl). Met betrekking tot de brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 11 oktober 2011 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat dit document 'naar aard en

inhoud' hetzelfde is als de documenten waarover de Afdeling in voormelde uitspraken van 14 juli 2011 heeft overwogen dat ze geen aanleiding geven om af te zien van een overdracht. Een enkele verwijzing naar algemene stukken door eiser acht verweerder niet voldoende, nu het aan eiser is concreet te maken waar uit de stukken zou blijken dat Italië zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Er is geen sprake van concrete aanknopingspunten dat een overdracht aan Italië een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert, aldus verweerder. Voorts heeft verweerder overwogen dat een verschil in opvang geen aanleiding is om eisers asielerzoek onverplicht in behandeling te nemen alsmede dat eiser ten aanzien van de door hem gestelde problemen zijn beklag moet doen bij de Italiaanse autoriteiten. Verweerder heeft geen aanleiding gezien om toepassing te geven aan artikel 3, tweede lid, van de Vo 343/2003.

2.8 Bij uitspraak van 14 juli 2011 (LJN: BR3771) heeft de Afdeling – samengevat weergegeven – overwogen dat uit het arrest van 21 januari 2011 van het EHRM in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland voortvloeit, dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

2.9 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder in het bestreden besluit afdoende gemotiveerd waarom de door eiser ingebrachte documenten en zijn persoonlijke bevindingen in Italië er niet toe leiden dat niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

2.10 Ten aanzien van de documenten waarnaar eiser in de zienswijze heeft verwezen, overweegt de voorzieningenrechter dat de gemachtigde van eiser ter zitting heeft verklaard alleen een beroep te doen op de documenten die ook zijn vermeld in de gronden van het beroep.

2.11 Het rapport van NOAS heeft in hoofdzaak betrekking op de omstandigheden waaronder voornamelijk kwetsbare vreemdelingen in de grote steden in Italië worden opgevangen. Het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe heeft in hoofdzaak betrekking op de asielerprocedure en op de opvang van onder meer kwetsbare Dublinclaimanten in grote steden in Italië. Het rapport van Pro Asyl heeft in hoofdzaak betrekking op de omstandigheden waaronder vreemdelingen in vooral Rome worden ondergebracht en opgevangen. Hoewel in deze rapporten aanwijzingen kunnen worden gevonden voor de conclusie dat asielerzoekers in Italië met moeilijkheden van velerlei aard worden geconfronteerd, kan op basis hiervan echter niet worden vastgesteld dat de situatie in Italië zodanig slecht is dat in zijn algemeenheid van een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM moet worden gesproken. Hierbij wijst de voorzieningenrechter erop dat een mogelijk verschil tussen de opvang van (gewezen) asielerzoekers in Nederland en de opvang in Italië voor verweerder geen aanleiding hoeft te zijn de behandeling van het asielerzoek aan zich te trekken.

Het rapport van commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, Thomas Hammarberg, van 7 september 2011 spreekt over de sterke toename van aantallen asielerzoekers in maart 2011 in Italië. In het rapport wordt hierover onder meer opgemerkt dat deze sterke toename het Italiaanse systeem van de opvang van migranten, waaronder asielerzoekers, onder druk heeft gezet, maar dat de situatie eind mei 2011 aanzienlijk beter onder controle is, mede door het overbrengen van migranten naar andere delen van Italië. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter komt uit dit rapport niet een zodanig nieuwe of veranderde situatie naar voren ten aanzien van de asielerprocedure en leefomstandigheden in Italië dat anders geoordeeld

zou moeten worden dan in de door verweerder aangehaalde uitspraken van de Afdeling van 14 juli 2011, waarin is geoordeeld dat op grond van de in die zaak overgelegde documenten geen grond was voor het oordeel dat de vreemdeling niet aan Italië mocht worden overgedragen.

Gelet op het vorenstaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat eisers verwijzing naar de brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 11 oktober 2011, welke brief een samenvatting behelst van onder meer de rapporten van NOAS, Schweizerische Flüchtlingshilfe, Pro Asyl en Thomas Hammarberg, niet leidt tot de conclusie dat Italië zijn verdragsverplichtingen jegens eiser niet nakomt.

2.12 Voor zover eiser heeft betoogd dat Italië in strijd met de Opvangrichtlijn en de Procedurerichtlijn handelt, overweegt de voorzieningenrechter dat dit betoog in Italië aan de orde moet worden gesteld en beoordeeld, waarbij de voorzieningenrechter wijst op de uitspraak van de Afdeling van 30 oktober 2009 (LJN: BK2240).

2.13 Ten aanzien van de door eiser genoemde interim measure van 7 september 2011 is de voorzieningenrechter van oordeel dat enkel het stellen van vragen door het EHRM geen grond oplevert voor de conclusie dat het EHRM thans van oordeel is dat de omstandigheden in Italië aan overdracht in de weg staan. De voorzieningenrechter wijst in dit kader op een uitspraak van de Afdeling van 15 februari 2010 (LJN: BL4546) die betrekking heeft op vragen die het EHRM onder meer aan de Griekse autoriteiten heeft gesteld.

2.14 Indien de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat het overdragen van de vreemdeling aan de verantwoordelijke lidstaat van een onevenredige hardheid getuigt, kan de lidstaat ook in dergelijke gevallen gebruik maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, van Vo 343/2003.

Volgens paragraaf C3/2.3.6.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 is het enkele gegeven van medische aspecten niet voldoende om te spreken van bijzondere omstandigheden. Immers, de medische voorzieningen mogen in beginsel vergelijkbaar worden verondersteld tussen de lidstaten; het interstatelijk vertrouwensbeginsel gaat er eveneens vanuit dat de voorzieningen in de lidstaten – indien geïndiceerd – ook ter beschikking staan van de Dublinclaimant. Dit lijdt, aldus het gevoerde beleid, slechts uitzondering indien de betrokken vreemdeling met concrete aanwijzingen aannemelijk maakt dat dit uitgangspunt in zijn of haar geval niet opgaat.

Eiser is hierin niet geslaagd, nu hij eerst ter zitting medische omstandigheden heeft aangevoerd en de door hem bij faxbericht van 5 december 2011 overgelegde stukken geen concrete aanwijzing bevatten dat behandeling in Italië in zijn geval niet adequaat zal zijn.

2.15 De voorzieningenrechter concludeert dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging door Italië van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. De voorzieningenrechter is gelet hierop van oordeel dat verweerder heeft mogen aannemen dat er op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel van mag worden uitgegaan dat Italië zijn verdragsverplichtingen jegens eiser zal nakomen. Verweerder heeft kunnen besluiten geen toepassing te geven aan artikel 3, tweede lid, van de Vo 343/2003.

2.16 Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond. Er is daarom geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening.

2.17 Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

ten aanzien van de hoofdzaak:

- verklaart het beroep ongegrond;

ten aanzien van het verzoek om voorlopige voorziening:

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. P.J.C. Cremers. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 13 december 2011.

Rechtsmiddel

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak kan binnen één week na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

13 DEC. 2011

Mr. P.J.C. Cremers
De griffier van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
p.j.c. cremers

HET POLMANHUIS Advocaat

Mw mr M.M. Polman

Bezoek-, en correspondentieadres:
Rotterdam Brainpark 11
Lichtenauerlaan 102 - 120
3062 ME Rotterdam

Tel: 010 - 798 24 49
Fax: 010 - 204 55 55
e-mail: polman@polmanhuis.nl

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Tevens per fax: 070 - 365 1380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 DEC 2011	
ZAAKNR	13070
AAN:	V4 Zijlstra
BEHANDELD: DD:	PAR:

Rotterdam, 19 december 2011

APPELSCHRIFT

Inzake: / Staat
Mijn ref.: 2011136
V nr:
Uw ref.: n.n.b.

Hoogedelgestreng College,

Door deze en derhalve tijdig binnen de wettelijke beroepstermijn stelt ondergetekende, mr M.M. Polman, advocaat, kantoor houdende te 3062 ME Rotterdam, aan de Lichtenauerlaan 102-120, die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door , hierna te noemen appelland, thans verblijvende te aan de , en domicilie kiezende ten kantore van gemachtigde, om dit appelschrift in te dienen, te ondertekenen en hoger beroep in te stellen, tegen de uitspraak van 13 december 2011, verzonden op 13 december 2011, reg.nr. Awb 11/37176 & 11/37175 van de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, vreemdelingenkamer (bijlage 1).

De rechtbank heeft het verzoek van appelland tegen de afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), afgewezen en het beroep gelijktijdig ongegrond verklaard.

Verweerder ten deze is namens de Minister voor Immigratie en Asiel, de Immigratie-, en Naturalisatiedienst, hierna te noemen verweerder.

Achtergrond:

Verweerder werpt appelland tegen dat hij eerder in Italië heeft verbleven, zodat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Appelland was genoodzaakt om te leven op de straat, was voor eten afhankelijk van giften van de kerk of moest om eten bedelen. Slapen deed appelland in de buitenlucht of in leegstaande gebouwen, die waren ingenomen door al of niet illegale asielzoekers. Appelland stelt geen asielaanvraag in Italië te hebben ingediend.

HET POLMANHUIS

Advocaat

Appellant heeft aangevoerd dat hij geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend, althans zijn aanvraag is door de Italiaanse autoriteiten nimmer in behandeling genomen.

Appellant heeft voorts aangevoerd dat Nederland ten onrechte vanuit gaat dat Italië zich houdt aan de verplichtingen uit het Unieverdrag vanwege het ontbreken van adequate opvang, toegang tot medische en juridische voorzieningen. Overdracht zal leiden tot een schending van artikel 3 en 13 EVRM en de Opvang-, en Procedurerichtlijn.

Ter onderbouwing van dit standpunt heeft appellante verwezen naar de volgende rapporten:

- Uitspraak van de Afdeling d.d. 11 november 2011 (201007171/1-RvSt);
- Brief van de VWN d.d. 11 oktober 2011;
- Rapport Thomas Hammerberg van 7 september 2011;
- Toegewezen interim measure van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 7 september 2011;
- "Asylum procedure and reception conditions" van het Schweizerische Fluchthilfe van mei 2011;
- The Italian approach to asylum: System and core problems" van NOAS van april 2011
- Het rapport van Pro-Asyl van maart 2011;
- Arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens d.d. 21 januari 2011 (30696/09).

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter onder 2.11 dat mogelijk verschil tussen de opvang in Nederland en Italië geen aanleiding behoeft te zijn de behandeling van het asielverzoek aan zich te trekken.

Toelichting:

De voorzieningenrechter ziet hierbij over het hoofd het verschil in opvang zodanig is dat sprake is van wel opvang in Nederland en in zijn geheel geen opvang in Italië, waardoor het risico op indirect refoulement toeneemt. Appellant tekent hierbij aan dat verweerder hem niet heeft tegengeworpen dat niet geloofwaardig wordt geacht dat hij geen enkele vorm van opvang genoot. Het gebrek aan opvang wordt aannemelijk gemaakt aan de hand van de aangehaalde rapporten, zoals van het NOAS, Schweizerische Fluchthilfe en Pro Asyl.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter onder 2.12 dat eventuele klachten dat Italië in strijd handelt met de Opvang-, en Procedurerichtlijn in Italië aan de orde moet worden gesteld en beoordeeld.

Toelichting:

De voorzieningenrechter houdt geen rekening met het feit dat appellant leefde in de marges van de maatschappij in Italië. Uit het aangehaalde rapport van Vluchtelingenwerk d.d. 10 oktober 2011 blijkt o.a. dat rechtsbijstand aan asielzoekers willekeurig is en niet gecoördineerd. Blijkens de aldaar aangehaalde rapportage van ECRE van oktober 2010 worden tekortkomingen in de rechtsbijstand aan asielzoekers gesignaleerd wegens gebrek aan informatie en vergoeding van de kosten alleen in de beroepsfase van de asielprocedure. Weliswaar bestaat in Italië een wetsdecreet 25/2008, doch de implementatie is volgens de in het rapport van de VWN aangehaalde onderzoekster K. Bianchini zo

HET POLMANHUIS

Advocaat

ondoorzichtig en ineffectief dat niet gesproken kan worden van gegarandeerde toegang tot de rechtshulp die nodig is voor een effectief rechtsmiddel.

Voorts staat vast dat appellant geen werk had in Italië, zodat hij niet in staat is rechtsbijstand zelf te bekostigen. Het feit dat appellant niet of nauwelijks toegang heeft tot de arbeidsmarkt wordt onderschreven door het aangehaalde rapport van de NOAS.

Gezien bovenstaande had verweerder, althans de voorzieningenrechter niet zonder nadere motivering kunnen stellen dat klachten over de Opvang-, en Procedurerichtlijn aan de orde moet worden gesteld en beoordeeld in Italië nu geen sprake is van een effectief rechtsmiddel als bedoeld in artikel 13 EVRM.

Appellant meent dat, gezien de aangehaalde rapporten hij aannemelijk heeft gemaakt dat Italië een fundamenteel slecht functionerend asielsysteem heeft, waardoor het doorlopen van een zorgvuldige asielpcedure, de toegang tot de rechter, het achterwege blijven van (indirect) non-refoulement risico een kwestie is van geluk. Daarbij komt ook nog het gegeven dat uit de aangehaalde rapporten blijkt dat vooral Dublinclaimanten het slachtoffer worden van een slecht functionerend asielsysteem. Het feit dat de Italiaanse autoriteiten nog immer niet hebben gereageerd over het verzoek tot overname, duidt op een slecht functionerend asielsysteem.

Conclusie:

De bestreden uitspraak is onvoldoende inzichtelijk, althans niet deugdelijk gemotiveerd.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek:

1. Dit hoger beroep gegrond te verklaren;
2. De aangevallen uitspraak te vernietigen;
3. Het bepaalde in artikel 44 Wet RvS, dan wel in artikel 42 Wet RvS toe te passen;
4. Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Gemachtigde

M.M. Polman

Bijlage(-n): 1